



Juan Cotino, president de les Corts valencianes, en una junta de portaveus recent. Els processos judicials que l'assetgen poden fer-lo dimitir aviat.

La pell de la serp

La publicació de diverses intervencions telefòniques que comprometen el president de les Corts valencianes, el popular Juan Cotino, poden provocar la seua renúncia com a diputat. Seria el 20è dimissionari d'un grup parlamentari de 55 membres en què, a més, encara queden quatre imputats per corrupció. Un rècord absolut.

Sense prou pressupost per renovar els carnets dels professionals que informen de l'actualitat parlamentària, unes acreditacions caducades des de l'any passat però que es mantenen vigents *sine die*, el president de les Corts

valencianes, Juan Cotino, s'ha estimat més prioritzar un altre tipus de despeses.

Per exemple, l'actualització permanent del pòster que penja a les quatre cabines de premsa. Un full de DIN-A3 a tot color amb les fotografies dels 99 diputats de la

Cambra, ordenades de manera rigorosa –en forma de mitja circumferència– depenent del lloc que cadascú d'ells ocupa a l'hemicicle.

Si aquest pòster no s'haguera renovat des de l'estrena de la legislatura, el contrast amb la realitat resultaria esfereïdor. Durant els primers tres anys –van complir-se el 9 de juny– 19 diputats del grup popular han demanat la baixa, set dels quals per la seua implicació en causes de corrupció. Uns altres han emigrat al Congrés espanyol o han assumit responsabilitats institucionals incompatibles amb la tasca de diputat, i fins i tot n'hi ha que han al·legat motius “personals”, uns motius que alguns atribueixen al desencís que els ha provocat la situació del partit i alguna de les mesures adoptades pel Consell a què dona suport.

Els diversos processos oberts als tribunals que afecten els polítics del PPCV ja han comportat la renúncia a l'acta d'una ex-presidenta de les Corts i d'una ex-secretària primera de la mesa –que havien



Els 19 ex-diputats del PPCV a les Corts. César Augusto Asencio (1), Eva Ortiz (2), Gerardo Camps (3), Manuel Cervera (4), Mario Flores (5) i Belén Juste (6) van dimitir el 2011. Paula Sánchez de León (7), el condemnat Pedro Hernández Mateo (8) i José Mari (9), el 2012. Antonio Ángel Hurtado (10), la imputada Alicia

estat conselleres, temps enrere–, de l’home que va començar la legislatura com a síndic del grup parlamentari popular –que també havia estat conseller–, d’una altra ex-consellera, de dos ex-alcaldes i d’una alcaldessa. Per acabar-ho d’adobar, el president de la Generalitat que va ser escollit el 2011 va haver de dimitir el càrrec per un altre episodi de corrupció i manté l’acta però amb prou feines s’hi deixa veure, resten quatre diputats imputats i el president de la Cambra, la segona personalitat del país, observa amb preocupació l’amuntegament de causes judicials que l’afecten de manera directa.

Serà el 20è, el numerari Cotino?

En efecte, la setmana passada es van conèixer diverses converses telefòniques interceptades per la policia amb Juan Cotino com a protagonista indirecte. En la primera, del 2008 i feta pública pel diari *El Mundo*, Vicente Cotino –nebot seu i president de l’hòlding familiar Sedesa– confessa a l’empresari alacantí Enrique Ortiz –imputat en el cas *Brugal*, en el cas *Gürtel* i en el cas *Rabassa*– que el seu oncle, en aquell moment vice-president tercer del Consell, li explicaria “a Paco [Francisco Camps]” la conveniència d’atorgar-los a ells l’execució del parc

edifici valencià. Fins i tot li explica que Juan Cotino s’ha compromès a “moure-ho per les conselleries”, per bé que l’adjudicatària final acabaria sent Iberdrola, “un compromís del president”, tal com es justificaria més endavant davant Ortiz el nebot de Cotino.

En una altra conversa, emesa per la cadena SER i que es remunta a l’any 2009, quan Juan Cotino va passar de la conselleria de Benestar Social a la de Medi, Aigua, Urbanisme i Habitatge, Vicente Cotino es lamenta pel canvi però felicita Ortiz, que pot ser-ne el gran beneficiat.

—V. COTINO: De puta pena, macho, no me jodas...

—E. ORTIZ: ¿Por qué?

—V. COTINO: Una conselleria [Benestar Social] que me estaba adjudicando obras... Y tengo que dejar de licitar.

—E. ORTIZ: Por eso, por eso, ahora me las da a mí [riu]. ¡Ay, qué gracia! No, hombre, no, yo creo que es bueno, ¿eh? [...]

—V. COTINO: Enhorabuena para tí, porque con el tema del urbanismo y eso... A eso te dedicas tú.

Malgrat l’evidència que Juan Cotino va fer de mitjancer en els negocis familiars i que el seu nom figura a diversos sumaris, el president de les Corts encara

no ha estat imputat. Va declarar com a testimoni a Madrid, davant el jutge Pablo Ruz, amb motiu de les donacions en metall·lic que determinades persones –entre les quals, ell, a través de l’empresa familiar– van efectuar al PP durant l’etapa de Luis Bárcenas. De fet, el seu nom apareix a la famosa llibreta manuscrita de l’ex-tresorer. També s’ha vist esguitat pel multimilionari forat de la depuradora d’Emarsa (a Pinedo, València), que es va produir durant el seu pas per la Conselleria de Medi, Aigua, Urbanisme i Habitatge, i pateix per les conseqüències que puga tenir la reobertura del cas de l’accident del metro, en què va adoptar un paper protagonista com a mediador entre el Govern valencià i les famílies, a les quals va oferir llocs de treball a canvi de renunciar a la via judicial.

Per si no en tenia prou, la setmana passada van detenir Enrique Simó, director general de l’empresa pública Vaersa (Valenciana d’Aprofitament Energètic de Residus, SA), i Felipe Espinosa, que va ser-ne gerent. La justícia investiga un presumpte frau de més de dos milions d’euros, comès durant l’etapa de Cotino al capdavant de la conselleria urbanístico-ambiental. Simó ja ha fet saber a la jutgessa instructora que el conseller



de Miguel (11) i María José Masip (12) van marxar el 2013. I enguany, Luis Ibáñez (13), Serafín Castellano (14) i els imputats per corrupció Angélica Such (15), Milagrosa Martínez (16), Luis Díaz Alperi (17) i Sonia Castedo (18). Rafael Blasco (19) va esdevenir no adscrit el 2013 i ara ha renunciat a l'acta.

era plenament conscient que l'empresa unflava nòmnes i factures.

Aquesta imputació podria avançar-se a una altra que sembla a la cantonada, relacionada amb la visita del papa Benet XVI a València, el juliol del 2006. Cotino va oficiar com a coordinador i, per tant, seria el màxim responsable del desviament de diners cap a la trama *Gürtel*, quantificats en milions d'euros. Era ell qui "cortaba el bacalao", segons va declarar el seu ex-assessor José Selva davant el Tribunal Superior de Justícia valencià, on va acudir com a testimoni.

Selva va deixar clar que Álvaro Pérez, àlies *el Bigotes*, era "un intermediari, ho subcontractava tot i hi afegia el seu benefici, un 15% o un 20% més". "Em sembla molt fort que estant el nom del papa i l'Església entremig, jugaren amb els diners, foren per al partit o pel que fóra", va dir Selva, que va recordar que "tot girava al voltant de Cotino, despatxàvem amb ell de manera constant".

"Si hi ha una imputació, la línia de Fabra s'aplicarà", ha avisat la nova secretària general del PPCV, Isabel Bonig. La direcció del partit vol Cotino fora de l'hemicicle, i els missatges comencen a caure amb comptagotes. L'acta és nominal i Cotino pot retenir-la, però la majoria

absoluta dels populars sí que permetria el seu relleu com a segona autoritat valenciana. Fabra ha evocat la seua famosa línia roja: "Serem intransigents amb les actituds que qüestionen l'honorabilitat de les institucions i la dignitat del partit".

Cotino tesa la corda. Dijous de la setmana passada, poques hores després que detingueren Simó i Espinosa, va fer acte d'aparició a TV Mediterráneo, l'única cadena d'abast autonòmic un cop s'ha liquidat Canal 9. En la tertúlia política nocturna d'aquesta televisió de l'Església –sense la presència de cap opinador crític amb el PPCV, en contra del que és costum– Cotino va advertir que no pensava dimitir, però l'endemà, a la roda de premsa posterior a la reunió del Consell, la nova portaveu, María José Català, va demanar-li que pose el càrrec a disposició de Fabra. Serà molt complicat que Cotino suporti tanta pressió en contra.

Queden els suplents. La dimissió de 19 diputats i la possible renúncia no sols de Cotino, sinó també dels quatre diputats encausats que encara mantenen l'acta –Vicente Rambla, Ricardo Costa, David Serra i Yolanda García–, amenaça d'exhaurir els noms que es van presentar als comicis del 2011.

El PPCV, amb Camps com a candidat imputat, va obtenir-hi 55 escons, la xifra més elevada de la història democràtica valenciana. Si s'hi sumen els substituïts dels dimissionaris i aquells que han declinat ser-ho malgrat que els tocava per ordre –com per exemple els alcaldes de Paterna i Alzira, Lorenzo Agustí i Elena Bastidas–, el nombre total de candidats cremat se situa en 79, tot just la xifra de diputats que tenia les Corts abans de la reforma estatutària del 2006. L'escassetat de reserves fa pensar que podria ser necessari recórrer als candidats suplents, un fet inèdit a la història del parlamentarisme autòcton.

La llista de València ja ha consumit 33 dels seus 40 noms –els populars tenen 22 diputats en aquesta circumscripció–; la de Castelló, 14 de 24 –els populars hi tenen 13 diputats–, i la d'Alacant –atenció– 32 de 35, encara que el PPCV *tan sols* n'hi compta 20. David Serra i Yolanda García, imputats en la branca de *Gürtel* que investiga el finançament il·legal de la formació, van ser escollits per Alacant i la seua dimissió situaria la llista al llindar de la fi, mentre les hipotètiques dimissions de Vicente Rambla i Ricardo Costa –imputats en la mateixa causa– farien córrer la llista de Castelló.



L'ex-secretari general del PPCV Ricardo Costa; l'ex-tresorera, Yolanda García; l'ex-responsable d'Organització, David Serra, i l'ex-vice-president valencià Vicente Rambla. Quatre diputats imputats.

Al seu torn, l'eixida de Cotino provocaria l'entrada del 34è nom de València.

De les 19 renunciacions que ja s'han produït, set han tingut a veure amb sumaris de corrupció. En el cas de Pedro Ángel Hernández Mateo, ex-alcalde de Torrevella, va caldre esperar a la condemna. En els de l'ex-presidenta de les Corts Milagrosa Martínez, l'ex-consellera Angélica Such i Luis Díaz Alperi, ex-alcalde d'Alacant, el límit va ser el processament. En perdre la condició d'aforats, però, els respectius judicis s'han ajornat.

De la seua banda, les diputades Alicia de Miguel i Sonia Castedo van dimitir com a imputades però sense que encara s'haja obert judici oral en contra d'elles. La primera va fer-ho el mateix dia que va resultar encausada, però la segona va compatibilitzar la condició de diputada i la d'imputada durant un any i vuit mesos. Per últim, l'ex-conseller i ex-síndic Rafael Blasco va passar a ser diputat no adscrit, i en celebrar-se el judici en què ha resultat condemnat a vuit anys de presó, ha cedit l'acta, recuperada pel PP.

Els altres diputats populars que han abandonat les Corts són els ex-consellers Manuel Cervera –imputat–, Gerardo Camps, Belén Juste i Mario Flores, que ara són diputats al Congrés. Paula Sánchez de León, el gener del 2012, i Serafín Castellano, ara, han emigrat a la Delegació del Govern espanyol al País Valencià. Eva Ortiz, un any abans, va fer-ho encara més lluny, al Parlament europeu, però en els comicis d'enguany no ha pogut renovar l'escó a Estrasburg. César Augusto Asencio ha preferit centrar-se en la seua tasca com a alcalde de Crevillent (Baix Vinalopó) i com a vice-president de la Diputació d'Alacant, igual com Antonio Ángel Hurtado a la població veïna d'Almoradí (Baix Segura). Luis Ibáñez ha hagut de renunciar-hi en accedir a la secretaria autonòmica de Sanitat i les altres dues baixes, José Marí i María José Masip, tenen un rerefons personal. Ell sempre ha sigut molt proper a Camps, i ella, que va presentar un espai de salut a Canal 9, va tocar el dos així que RTVV va abaixar la persiana.

Un rècord absolut. El PPCV ha fet miques tots els registres del parlamentarisme valencià, català i balear. Cap grup no havia patit tantes baixes ni tan repartides en el temps. Les poques ocasions en què n'hi havia hagut moltes –per exemple, les 17 i les 14 del PSC de les legislatures 2003-2006 i 2006-2010, les 13 de CiU de la legislatura 2010-2012– s'havia degut al salt dels diputats a responsabilitats de govern. A fi d'alliberar-los de la feixuga tasca parlamentària, de seguida que prenién possessió de l'escó i s'escollia el nou executiu, dimitien en bloc, corria la llista i n'entraven de nous. Durant la resta de la legislatura, però, els canvis eren minsos.

En el cas valencià, aquest fenomen també va succeir a les dues legislatures d'Eduardo Zaplana com a president, on va haver-hi 18 renunciacions (1995-1999) i 15 (1999-2003), la majoria de les quals immediates. Gent com José Joaquín Ripoll, José Luis Olivas, Luis Fernando Cartagena, José Mnauel Uncio, José Vicente Villascusa, Genoveva Reig o Carlos Fabra van centrar-se en les seues funcions executives.

Amb l'arribada de les majories absolutes abassegadores, com ara la del 2007, al PPCV ni tan sols no li va caldre això. Sota el govern de Camps, els consellers